

CRÍTICA - ÒPERA

Una bella òpera de Xavier Montsalvatge

BCN CLÀSSICS. Ensemble Orquestra Cadaqués. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Raquel Lojendio, soprano. Marc Sala, tenor. Carles Pachón, baríton. Dir.: Miquel Ortega. *Una voce in off* de Xavier Montsalvatge (en versió de cambra de Miquel Ortega). **PETIT PALAU. 11 DE DESEMBRE DE 2018.**

Si no menystenim la capacitat comunicativa de l'*aplaudímetre*, haurem de concloure que la versió de l'òpera de Xavier Montsalvatge *Una voce in off* va complaure, i molt, l'audiència: quan se superen les mostres de satisfacció amb un escreix tan notable com va ser el cas, alguna cosa rellevant vol dir.

I vol dir amb tota exactitud que l'espectacle ofert va resultar, per a la majoria dels assistents, una grata sorpresa; i fins i tot més que això. Encara que Montsalvatge no va ser mai un compositor avantguardista, o sigui *temible* per a un públic convencional, i a més operístic, també és cert que el seu tan pregonat eclecticisme mai va renunciar a servir una estètica particular, pròpia, gens de concessió, gens deutora d'estètiques fora d'època. I per aquí podien escapar-se determinades reserves. Oimés amb un títol i un argument tan originals i, a més, en un format de cambra –bon treball de Miquel

Ortega de liofilització del gruix orquestral– i, afegit encara, en versió de concert no subtitulat.

Una voce in off és una obra en la qual es conjuminen de manera ideal ofici, originalitat argumental –cal insistir en això–, equilibri, ritme i progressió exactes, i riquesa d'idees musicals. És un tot compacte, de dimensions reduïdes, però compacte en la seva excel·lència global, en el seu tot absolut.

I això alhora es tradueix en capacitat de concitar espectacle, d'oferir expansió lírica de bona llei i de bona i grata audició; hi ha àries, duos i coixí coral d'àmplia volada, en les concretes dimensions, de manera formal semblant a una òpera de gran repertori. La història tan imaginativa i excèntrica –un joc dialogal entre vius, i entre vius i morts– no va dificultar un discurs de rotunda bellesa, en el sentit líric convencional i escolàstic. En definitiva, van resultar quaranta-cinc minuts enriquidors com a descoberta d'una obra rica en substància musical i com a gaudi intrínsec.

I en aquest sentit resulta, per una part, molt elogiable i agraïble que BCN Clàssics hagi fet aquesta proposta i, per una altra, sap greu que el *sistema programador* –considerat de forma global– a casa nostra no estigui atent a més *tresors* patrimonials de tant de valor i tan reconfortants com aquest i que els faci lluir de manera adequada. D'una manera que en aquest cas pel que fa a la part estrictament artística va resultar ben satisfactòria, però força menys en aspectes secundaris de producció, insistim-hi, al marge del fet artístic i fins i tot al marge del fet versió cambrística, com uns programes de mà molt de mínims com a imatge immediata.

Que bé que va cantar Raquel Lojendio en el seu paper de màxim protagonisme, quina línia de cant més elegant i quina veu tan bella conflueixen en el jove tenor Marc Sala i quina rotunditat en el cant del jove baríton Carles Pachón. Brillant, com és habitual, el Cor de Cambra del Palau de la Música, en un treball amb poques dificultats, i autoritat plena de Miquel Ortega conduint-ho tot amb còmoda suficiència.

Imatge destacada: © www.facebook.com/bcnclassics